

בית הכנסת "תפארת עבי"

רח' שינקין פינת בן גוריון, גבעתיים

ה'תשפ"ב

עלון מס. 27

דברי הרב שיעורו של הרב משה גבאי שליט"א, רב ביכנ"ס וראש הכולל - "מלכות שבתפארת"

ע"ש אלימלך ומלכה שוימר זצ"ל
פרשת בהעלותך

זמן הדלקת נרות: 19:25
צאת השבת: 20:29
זמן ר"ת: 21:00

זמני תפילות בביה"כ

שחרית בחול: 07:30 (חודו)
מנחה גדולה: 13:15
מנחה ב- 19:25 ואחר כך ערבית
שחרית בשבת: 08:00

שיעורי תורה:

א-ה' 09:00 - 08:10: גמרא
מסכת בבא קמא
שבת 17:45: גמרא ופירוק אבות
מסכת בבא מציעא
יום ב' 20:00:
שיעור ב- "זרע שמשון"
א-ה שיעור דרך חינוכי אחרי ערבית.
א-ה בין 20:00 ל- 22:00
לימודי יחדות בכל נושא

סיפורי עדיקים:

סיפר אחד מהנכדים של מרן הרב אלישיב זצ"ל. פעם אחת, כשזכיתי לשמשו, הובאה אל השולחן על ידי אחד הנכדים כוס תה חם. לפתע אני רואה שהכוס איננה, ולא סביר שסבא שתה את הכוס הרוחת... התבוננתי טוב וראיתי שכל הכוס נשפכה על סבא. באה זעקה להיפלט מפי, אוי... אלא סבא הגדול, הרב אלישיב סימן לי בידו, שששש... ולא להוציא הגה. כעבור כמה רגעים יצא אחד הנכדים. אמר לי סבא, הנה נשפך בטעות ע"י בן דודך, אך לא רציני שהוא ישים לב כי זה יצער אותו ששפך עלי בטעות. ולכן העדפתי לסבול מעט כאבים אף שזה חם, עד שאותו הנכד יצא והלך...

הדברים שגרמו לי לזה היא פרסומת שראיתי בעבר "במעבר חציה תחפש את הולכי הרגל..." זה נכנס לראש, ואני לא מסתפק באם ראיתי מישהו חוצה או לא, אלא אני מחפש אם יש מישהו... זו צריכה להיות ההסתכלות במצוות ה', לחפש אם אפשר או ניתן לעשות עוד מצווה ולחטוף.

סיפר פעם המשגיח רבי דב יפה זצ"ל, שהוא הלך פעם ברחוב עם שתי מזוודות כבדות וחזיף איזו כתובת שאליה היה צריך להגיע. בדרך ראה איזה בחור ישיבה ושאל אותו, אולי אתה יכול להראות לי איך אני מגיע לרחוב פלוני... בשמחה ענה הבחור, והוא ממש הלך איתי מרחוב לרחוב, כששני סוּרְךָ עם שתי המזוודות הכבדות. הוא המשיך ימינה ושאלה, וממש אמר לי הרב אני אראה לך את המקום ואלוה אותך עד המקום ממש...

כשהגענו למקום, אמרתי לאותו בחור יקר, ראשית אני חש לך הכרת הטוב עצומה, עזרת לי מאוד להגיע אל היעד. ובגלל שאני רואה שאתה בחור שעושה חסדים אני רוצה לתת לך עצה שתנחה אותך לכל החיים. "שאתה רואה יהודי מבורג הולך עם שתי מזוודות ברחוב כדאי שתציע לו עזרה אולי לסחוב אחת המזוודות... אולי הוא יחפץ בכך אולי הוא יסרב, אבל אתה לפחות תציע..."

אמר לימים הרב, מה הסיבה, שהוא באמת לא הציע לי, הרי לכאורה הוא בעל חסד. הוא פשוט לא ראה, הוא היה שקוע בעצמו, אפילו בדבר שהוא מצווה... אבל על הדרך הפסיד מצווה ענקית אפילו גדולה מהראשונה. זהו, אל תהיה שקוע בעצמך, חפש היכן ניתן לחטוף מצווה, איזו מצווה ניתן להרוויח. נכון שבכ"ר מצווה קראו לזה 'עול' מצוות אבל זה היה אז מזמן, כשהיית ילד. מאז כבר גדלת, כיום זו שמחה וזו דרך חיים. ואם תחפש איך להיות טוב יותר ועובד ה' יותר, יהיו לך חיים מאושרים יותר!...

אמר לימים הרב, מה הסיבה, שהוא באמת לא הציע לי, הרי לכאורה הוא בעל חסד. הוא פשוט לא ראה, הוא היה שקוע בעצמו, אפילו בדבר שהוא מצווה... אבל על הדרך הפסיד מצווה ענקית אפילו גדולה מהראשונה. זהו, אל תהיה שקוע בעצמך, חפש היכן ניתן לחטוף מצווה, איזו מצווה ניתן להרוויח. נכון שבכ"ר מצווה קראו לזה 'עול' מצוות אבל זה היה אז מזמן, כשהיית ילד. מאז כבר גדלת, כיום זו שמחה וזו דרך חיים. ואם תחפש איך להיות טוב יותר ועובד ה' יותר, יהיו לך חיים מאושרים יותר!...

מצוות. מבאי להם ה' מצווה קלה והיא מצוות סוכה. כל אחד עושה בראש גגו, מוציא ה' חמה מנרתיקה והם בוטטים בסוכה וחוזרים לבית למזגן... מקשה הגמרא והרי הם פטורים אם חם מאוד אזי הוי מצטרע ופטור מן הסוכה. עונה הגמרא נכון, גם ישראל היה יוצא, אבל לא היה בוטע בסוכה...

היהודי והגוי זהים, שניהם יוצאים מרוב חום מהסוכה, אבל אצל היהודי יש בזה קושי על הפסד המצווה שלא ניתן כעת לקיימה. אולם אצל הגוי התפטרנו!... כל אחד יכול לבדוק את עצמו [אין מה לדאוג, אף אחד לא קורא את מחשבותיך, תהיה ישר עם עצמך...]. כשהוא בבית הכנסת וניגש אליו איזה נצרך ומבקש צדקה לו... הוא משפשש בכיסו ורואה שלא הביא את הארנק לתפילה... לאיזה סוג אנשים אתה שייך לאילו שמרגישים צער או חבל אין לי כעת אפשרות לתת לו... או לאלו שאומרים מצוין אין לי ארנק, אין לי אפשרות, אני פטור, אני אנוס... "נצלת!" לפעמים אדם לא מרגיש את מתנות התורה, את החשק בעשיית המצוות, אבל הכל טמון בזה שזה עול אצלו, ואם יעשה ויראה שהוא נכסף לזה יגיע עם זה החשק וההתעלות.

זהו גם נאמר אצל אהרן הכהן "בהעלותך את הנרות" לשון התעלות! אם חלשה דעתך, הרי אתה נכסף לקיום עוד ועוד מצוות ולא מחפש להיפטר מזה, כבר הגדלת דרגה והתחממת!

זקן חכמי גרוזיה היה תלמיד בישיבת ראדין של מרן החפץ חיים. סיפר כי פעם בשנות לימודיו בישיבה למד לילה בליל שישי, וכך עזב את בית המדרש בשעה מאוחרת. בדרך אל חדרו בימים ההם היה קר ושלה ברחובות. בעודו ממחר מאוד מהקור, הבחין לפתע מרחוק בדמות אדם שהולך ושה ומבטי אל השמים. זה היה מזרז בשעה מאוחרת זו ובקור כזה נורא. כשהתקרבתי ראיתי לפתע שדמות אדם זו הינה החפץ חיים! ראה אותי הרב ומיד זרז אותי ללכת לישון ולא להסתובב בקור זהו.

רצתי מיד לחדרי לישון, החדר שלי היה בבית של אחותו של החפץ חיים שהיא הייתה מפרנסת אותי בכל אותם הימים. סיפרתי לה על המעשה עם הרב שפגשתי באמצע הלילה בקור ובשלג. אמרה לי דבר מדהים! "מה אתה מתפלא, כבר שלושה יללות שהרב מסתובב בחוץ בקור ובשלג ומחכה שהלבה תתגלה, כדי שהוא יוכל לברך ברכת הלבה..."

צריך להתרגל לא לחיות על הגבול, תמיד להיות משתדל לעשות יותר, להדר יותר, ולשאוף למה שיותר יעשה נחת רוח בשמים. בתור נהג רבב כבר קרוב לשני עשורים בבני ברק, ולא נהג זהיר במיוחד... כבר אמר מישהו, בבני ברק התמרורים הם רק 'המלצה' בלבד... בכל זאת על מעבר חציה אני ממש מקפיד. אני לא מתכוון רק לעצור כשאנשים מחכים אלא גם לחפש את האנשים שבקרבת המעבר חציה. אחד

"ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם, למה נגרע לבלתי הקרוב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל..." כל אחד יצא לו להגיע מתי שהוא אלולם אירועים לחתונה. מאות בחורים רוקדים ומקפצים לכבוד החתן. אחרי כל הריקודים והשמחה יש בסוף צילומים... את הכלה לא קשה לזהות עם השמלה הלבנה, אבל את החתן זה כבר יותר מורכב. יש הרבה בחורים, כולם עם חליפות ועיבוד, איך דע מתוך כל הבחורים מי החתן... התשובה "מי שבסוף רואים אותו הולך עם הכלה בימינו... הוא החתן!"

עברנו את חג השבועות כל אחד השתדל ללמוד ולהרגיש שהוא מתחנך עם התורה... אבל חתן אמיתי זה מי שלוקח את הכלה אחרי החתונה וממשיך עמה לביתו, ולא מי שאומר לה יפגש שוב בשנה הבאה...

בפרשה שלנו רואים כמה דוגמאות של חיבור אמיתי לבורא עולם ולא רק לצאת ידי חובה. זה התחיל באהרן הכהן שחלשה דעתו שלא היה שותף כמו הנשיאים בהקברה, והיה צריך לפייס אותו ע"י מצוות שהוא יעשה, שניתנה לו ההדלקת המנוחה! וגם כאן, בפסוק זה, אנשים שהיו טמאים באים לבקש מועד ב' לעשות את הפסח. זה כמו אחד שחלל שבת כי היה חייב להסיע איזה חולה לבית חולים, ואחר כך, ביום ראשון, בא לרב ושאל אם אפשר אולי להשלים את השבת היום ביום ראשון... בהקשר מורה, אבל מי שאוהב את ה', ורודף לעשות את רצונו עליו אין שאלות, הוא מתאמץ כדי לחטוף עוד ועוד מצוות.

אומר הספר"ר על הפסוק שלנו, "ויאמרו האנשים ההמה אליו - מגיד בני אדם כשרים וחזרים על המצוות." חלק העיקרי בעשיית המצווה הוא לעשות אותה בשמחה ולא כמי שפספסו שד. ידוע על הארז"ל שאמר, כי כה שהשגתי זה היה על ידי שמחה של מצווה. ניגש יהודי לרב ושאל, מה הדין במקרה כזה וכזה... אמר לו הרב, תראה, באמת מעיקר הדין יש מקום להקל... אך... אבל... כאן הוא קוטע את דברי הרב, לא הרב אל תמשיך, העיקר שיש מקום להקל, העיקר שלא ישרפו אותי בגיהנום. זהו הספק!

זה פנים של יהודי...? כך נראה מי שאוהב את מצוות ה', מחפש רק לא לקבל עונש? אם אתה אוהב את ה' אתה מחפש לדאוג לשיהיה עיך טוב שרק אפשר. איך אני יכול לעשות חטא ועוד... אמר פעם מישהו, מי שקונה מתנה לאשתו רק ביום ההולדת ובוים הנישואין, ואפילו בחג, עדיין לא מראה לה שהוא אוהב אותה, כי את זה הוא חייב! אבל מי שמפתיע עם מתנה בסתם יום, כאן ודאי הוא מראה אהבה. אנחנו אוהבים את ה', אנחנו מחפשים לעשות גם הרבה יותר ממה שאנחנו ביכול חייבים, כי כאן באמת מתחילה להראות האהבה האמיתית. בגמרא בעבודה זרה מסופר על אמות העולם שיבואו לעתיד ויבקשו גם לעשות

חמדרשיה לצעירים בימים א' ג' ד' בין השעות 20:00 - 21:45 ומיד ערבית

שאל את הרב ניתן לחתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

אם מצאתי עט יקר, ואני תולה אותו וכותב מי שזה שלו מוזמן ליקח, זו מצווה?

אם יש לי ילד קטן שקשה עליו כל התפילה האם ניתן לחנכו להתפלל תפילה קצרה?

אם מותר לדבר סתם או לדבר מצווה באמצע אמירת 'הרחמן' שבברכת המזון?

אם מצאתי עט יקר, ואני תולה אותו וכותב מי שזה שלו מוזמן ליקח, זו מצווה?

אם יש לי ילד קטן שקשה עליו כל התפילה האם ניתן לחנכו להתפלל תפילה קצרה?

אם מותר לדבר סתם או לדבר מצווה באמצע אמירת 'הרחמן' שבברכת המזון?

"באותו יום", יום חמישי כ"א סיון תשנ"ז (26.6.97), משחרר שרון נחשוני לוחם יחידה קרבית של צה"ל. "יצאתי עם מכונית הסובאר שלי לשירות מילואים במחנה ג'וליס. נסעתי בכביש יבנה-גאליה. אחרי ארבע דקות של נסיעה, התפוצץ לי הגלגל השמאלי הקדמי. הרכב סטה אל המסלול הנגדי והתנגש בעוצמה רבה חזיתית ברכב מסחרי שבא ממול... היד שלי נתפסה בתוך ההגה, נחבטתי בכל הגוף... ואחרי כמה שניות איבדתי את ההכרה... נסעתי במהירות של 60 או 70 קמ"ש... ברגע ההתנגשות, המנוע של הסובאר הגיע לתוך הספסל האחורי, הכיסאות הקדמיים נמרחו, שברתי את האגן, המנוע קפץ לי לרגליים, הכסא שעליו ישבתי נשבר, יד שמאל שלי התרסקה כולה, שתי הרגליים נפגעו, השיניים עפו לי מהמקום, נשבר לי האף, הכבאים שחלצו אותי אספו את השיניים לכוס והביאו אותן לבית החולים, היה לי שטף דם בריאות, יצא לי דם מהפה וקיבלתי מכה חזקה בראש מהפיסא של הילד... לא נשמתי, איבדתי את ההכרה... הייתי לנוד בתוך המכונית..."

זמן רב עמלו כוחות ההצלה לנסר את הרכב, להרים את המנוע הכבד ולחלץ את שרון, או ליתר דיוק את מה שנשאר מגופו. "התאונה התרחשה ב- 07:04 ולבית החולים הגעתי ב- 08:20". שרון חולץ והושכב על אלונקה, ריאותיו היו סוממות, הוא לא נשם, לבו לא דפק, והרופאים קבעו את מותו וכיסו את גופתו בסדין, החוקר המשטרתי שהיה במקום ומילא את הדו"ח, דיווח על מותו של איש אחד מן הנפגעים.

בפקק הגדול שנוצר במקום, נתקע גם אוטובוס מספר 212 שנסע מאשדוד לרחובות. מן האוטובוס ירד אדם צעיר שהציג את עצמו כחובש, ואולי כרופא צבאי, על הכותפות שלו היה כתוב "קצין רפואה". צוות האמבולנס שטיפל בפצועים, לא זוכר אל נכון מה הוא אמר... "האם אני יכול להגיש עזרה?" - שאל האיש, והרופאים כיוונו אותו... "תגיש עזרה לאלה הפצועים ששוכבים כאן".

"רגע אחד", אמר האיש מן האוטובוס - "ומה העניינים עם זה ששוכב פה מנסוזה?" "עזוב", ענו לו, "הוא מת". האיש בדק את שרון ביסודיות, הוציא עט כדורי מכיסו, ובו במקום ביצע בו ניתוח שדה שנקרא "טרוקר" - שהוא ניקוז ופתיחה של הריאה, שחרור הנוזלים שהצטברו ושחרור הנשימה, הצוות הרפואי במקום שמו לב פתאום, כי אחרי 17 דקות מקביעת המוות לפתע הגופה מתחילה לחרור ולנשום, הם נפנו אליו במהירות, המשיכו את הטיפול ופינו אותו לאמבולנס, נזרמים לא להפיל שום דבר מחלקי גופו המרוסקים בדרך. ליד האלונקה צעד משהו והחזיק חצי לסת בידו, הוא מסר אותה לצוות הרפואי שהעבירו את שרון לבית החולים.

לאחר מכן חיפשו צוותי ההצלה במקום את הרופא הצבאי אך לא מצאו אותו. האוטובוס המשיך בינתיים בדרכו והאיש נעלם... החוקר המשטרתי תיקן את הדו"ח שלו וכתב: "אחרי 17 דקות של מוות קליני המת חזר לנשום".

מספר גיסו של שרון, מר שחר אשבל: "בגלל חוסר זהירות וחוסר אחריות, ניתן לאשתו של שרון ולאחותו, אשתי, לראות אותו כאשר הוא הובא באמבולנס היישר בתאונה. למעשה הבהילו אותן לבית החולים "קפלן" בידיעה ששרון נהרג בתאונה, אבל כשהגיעו לשם, הן קיבלו את הידיעה שהוא עדיין חי. כאשר הורידו אותו צוות האמבולנס מן הרכב, הן רצו לקרואו והביטו בו, את מה שהן ראו לא תוכלנה לשכוח לעולם... הדבר שאותו הן ראו על האלונקה לא היה אדם... לא היה בן אדם... כלל... לא היה גוף... לא היה צורה של אדם, הפנים שלו היו מרוסקים, הרגלים היו מעוכות, גם הידיים היו חתיכות עיסה מרוטשת..."

אחרי מחזה הזוועה הזה שאותו ראו אשתי ואשתו, הוכנס שרון מיד לניתוח חירום ראשוני שארך 9 שעות... "לאחר הניתוח שהה שרון בחדר ההתאוששות במשך 4 ימים. הוא היה מגובס כולו, מכף רגל ועד ראש, רק את השפתיים יכול היה להזיז. בתחילה הייתה דעתו מעורפלת מאוד, אבל לאט לאט הוא התחיל להבין את אשר אמרנו לו, התחיל להכיר את האנשים ולזכור... שמנו לב שמיד עם תחילת ההתאוששות הוא ממלמל, אך בתחילה לא הבנו מה הוא אומר, שפתייו היו

מפוצצות לגמרי, ודיברו לא היה ברור. "במשך כל הזמן הזה שהתה המשפחה כולה בבית החולים. ישבנו מחוץ לחדר, וכל פעם היה נכנס אליו אחד מאיתנו, אך כל מי שהיה נכנס אליו יצא בהרגשה חזקה מאוד, שמעבר לפציעה הנוראה ולמצבו הפיזי הקשה, משהו נוסף התרחש, האיש כאילו השתנה, הוא לא היה אותו השרון שהכרנו אותו כל החיים..."

ביום שני הבינה אשתו לראשונה את מה שהוא ממלמל בלי הרף, והוא אומר: "הייסורים מכפרים... הייסורים מכפרים... ה' אני אוהב אותך... אשתו נדהמה מאוד, שרון מעולם לא דבר ככה לפני התאונה..."

חשוב לציין כי עד לתאונה, היה הגיס שחר, הדתי יותר שבין השניים. שחר הוא זה שהקיף תמיד על קיום המצוות בצורה מדוקדקת, בעוד ששרון שעבד כמדריך בתיכון פנימייתי, היה שומר מסורת אך לא מדקדק כל כך. כל זה כמובן היה פעם, היום שרון הוא איש אחר... אחר לחלוטין.

בוקר אחד, כמה ימים לאחר מכן, כאשר שרון כבר עבר מחדר התאוששות למחלקה, שהו אשתי ואשתו ליד מיטתו בזמן ביקור הרופאים. הרופאים רשמו בתיק הרפואי העבה שלו את הערותיהם והשאירו את התיק פתוח מונח על המיטה. "אולי נקרא מה כתוב כאן?" הציעה אחותו ולראשונה מאז התאונה, עיניו מישו מבי המשפחה בתיק הרפואי של שרון. כך נודע לנו, שבזמן התאונה עברה על שרון תקופת זמן שהרופאים מגדירים אותה כ"מוות קליני" במשך של שבע עשרה דקות. על תופעת המוות הקליני כבר שמענו בעבר. התחלנו לחשוף, ששרון עבר משהו רוחני חזק."

... אחרי כמה ימים ישבנו ליד מיטתו והתחלנו לדבר על משכנתאות, דירות ותשלומים, וככה התגלגלה השיחה בעיניי הבל' העולם הזה... פתאום שרון התפרץ, כאילו לא היה יכול להתאפק יותר, ואמר: "תפסיקו לדבר על כל השטויות האלה!!! זה הכל הבל, כל הדיבורים האלה לא אמיתיים, לא קשורים לאמת!!! אני יודע מה היא האמת... מה הייעוד... אני ראיית את הכל... אני הייתי בעולם האמת!!!"

"...כך נודע לנו ששרון עבר חוויה רוחנית עמוקה. מובן שהתנפלו עליו בשאלות וביקשנו ממנו לתאר את מה שהוא ראה. אך שרון סירב בעקשנות. "אני לא רוצה לדבר", הוא אמר. "... אני לא יודע איך יגיבו כשאומר את הדברים, יחשבו שאולי השתגעתי..." שאלנו אותו שוב ושוב, אבל הוא סירב להשיב, האחרים עזבו אותו, אבל אני (הגיס שחר אשבל) החלטתי שאיני מוותר בשום אופן, בהזדמנות הראשונה שתהיה, אוציא משרון את כל הפרטים. ואז בא הלילה הגדול - המדהים - הלילה בו חשף שרון - תוך תיאור מצמרר את אשר התרחש עימו בעולם האמת - באותן 17 דקות של מוות קליני.

שרון נכנס לתוך אולם גדול חסר ממדים, פוגש באנשים רבים מאוד שכולם כבר נפטרו, אנשים שמחים מאוד. כולם הקרינו חום ואהבה. הוא רואה את הסבתא שלו כפי שנראתה בחייה. הוא פוגש את אחיו של סבו ומשוחח עימו ומספר לו כי סבו הלך לדבר עליו. שרון מרגיש שהוא מתקדם למרכז האולם הענק, לכיוון הבמה שעמדה ממול. לפניו אור גדול מאוד מסנוור ושני אורות קטנים יותר משני הצדדים. אחד מהם היה "הקול הרע" והשני "הקול הטוב". שרון רואה לפתע את דודתו מרים שפנטרה באותו יום שבו הוא עבר את תאונת הדרכים המחרדה, עומדת שם לידו ושומע דו-שיח מדהים של הקטגור והסניגור. שרון רואה כיצד עוברים לפניו כמו בסרט נע כל אירועי חייו מאז שנולד. שרון נשאל בבית הדין של מעלה שלוש שאלות... שלב המשפט, פרטי המשפט, דברי הקטגור, דברי הסניגור, בדיקת המצוות שעשה שרון בחייו, העדים שהובאו לטובת שרון, השופט...

כך תיאר שרון את כל ההשתלשלות עד ההחלטה שהוא חוזר לעולם, זה לא אותו שרון, לא אותה אמונה... ולנו נשאר רק ללמוד בלי לחוות חוויות נוראיות כאלה!

בנין עדי עד

אי אפשר לרקוד על שתי חתונות!!!
כל אחד יכול לומר האמת אני ממש מאושר מאשתי או אני מאושרת עם בעלי בעניין אחד שניים שלושה..., אבל הייתי מעדיפה/ה שהדברים האחרים יהיו אחרת... גם מי שחושב/בת שהאחר היה טוב יותר, יש לו כנראה מגרעות אחרות שאתה/ה לא מודע להם שאצלך הם כן בסדר... כמו שאתה/ה לא מושלמת/ת כך גם הצד השני לא מושלם. תמיד עדיף להביט על מה שכן טוב ולפתח אותו ולא על מה שעדיין לא תקין.
אשה אחת נכנסה לחנות וראתה מכשיר נוצץ. שאלה מה זה, ענו לה 'תרמוס'. הוא שומר על דברים חמים שישארו חמים. ועל דברים קרים שישארו קרים. התלהבה וקנתה את 'תרמוס'. למחרת באה לעבודה מחבקת את המכשיר בהתרגשות... שאלה אותה בעבודה מה יש לך בתוך המכשיר? השיבה: "שתי כוסות קפה וטילון..."

פינת ההלכה

- דיני ברכת מעין שלוש*
על זיתים תאנים ענבים ורימונים מברך לאחריהם "על העץ ועל פרי העץ".
אם נספיק אם ברך מעין שלוש אינו חוזר לברך. לחוש שמא זה דרבנן, וראוי שיפטור את עצמו ע"י אחר.
*אם לא יודע את ברכת מעין שלוש, אינו יכול לברך במקומה את ברכת נפשות. ואם ברך נפשות לא יברך שוב מעין שלוש.
*חצי כזית מפת וחצי כזית ממזונות אינם מצטרפים לא לברכת המזון ולא לעל המחייה.
*אם אכל גם פירות וגם פרי האדמה יקדים לברך נפשות שאם יברך קודם שמא יפטור במילים "על תנובת השדה".
*אם אכל מזונות ושתה יין ואלו פירות ז' מינים כולל כולם בברכה אחת של מעין שלוש.
*צריך לברך ברכת מעין שלוש בישיבה. ומ"מ אם ברך בעמידה יצא ידי חובה.

ולע"נ:
* אמה בת אסתר * ר' יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה
* משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדרייה * ג'וליה בת טינה
* יפה ויקטוריה בת טובה * יעקב בן גורג'יה
* ר' אלימלך ב"ר יוסף-ג' אדר א' * אברהם בן אלגרה
* מ' מלכה בת אשר זליג הלוי-נ' כ"ה אלול * שולמית בת שושנה
* רחמים בן משה * אנטואנט בת עליזה * יהודה בן רג'ינה

זכות העלון:
* לרפואת עדי גל בת חיים * לרפואת לאה בת שושנה
* לדיווג הגון לאיילת חיה בת יפית * זיווג הגון לאמיתי בן לאה
* להצלחת יעקב אריה בן אסתר ומשפחתו
* לרפואה שלמה ליונה בת מרים * זיווג בקרוב לשלומי בן סועד
* לרפואת והצלחת אליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה
* עדי בת יונה-בריאיות הגוף והנפש, שמחה ותשובה שלמה, שתקים בית נאמן